

Bladet ham til »en højt anerkendt Sagkyndig« paa Vandbygningskunstens Omraade.

Der var da i Øjeblikket ikke mindre end tre store Frihavnsforslag, for hvilke man underhaanden søgte at skabe en Stemning i Forretningsverdenen; og Max Bernhardt syntes saaledes at skulle naa sin oprindelige Hensigt: at splitte Interessen for Sagen til Skade for det københavnske Projekt, der var det eneste, som virkelig havde Udsigt til at gennemføres, og med hvis Ophavsmænd og Stiftere han laa i Krig. Disse Folk begyndte da ogsaa at blive nervøse. Det var i sig selv et voveligt Foretagende, de havde givet sig ikast med; der skulde tilvejebringes store Kapitaler til det, og »Borgerbladets« Anseelse og Indflydelse i Børsverdenen var imod al Forventning i stadig Stigen under den nye Ledelse. Ogsaa andre af de Aviser, som Max Bernhardt havde faaet under sit Herredømme, gjorde Mine til at mistænkeliggøre Sagen som Forretning. For ikke at risikere et Nederlag, naar Tiden for Aktieindbydelsen var kommen, besluttede da de store Herrer at krybe til Korset overfor den forhadte Overretssagfører og tilbyde ham Plads i den forberedende Direktion. Han modtog Tilbudet med et spøgefuldt Smil; og ved en offentlig Festlighed, der tilfældig fandt Sted i de samme Dage, blev Forsoningen mellem ham og hans gamle Modstander, den forhen almægtige Bankdirektør, beseglet, idet